

Didea intermedia Dennendidea

MR

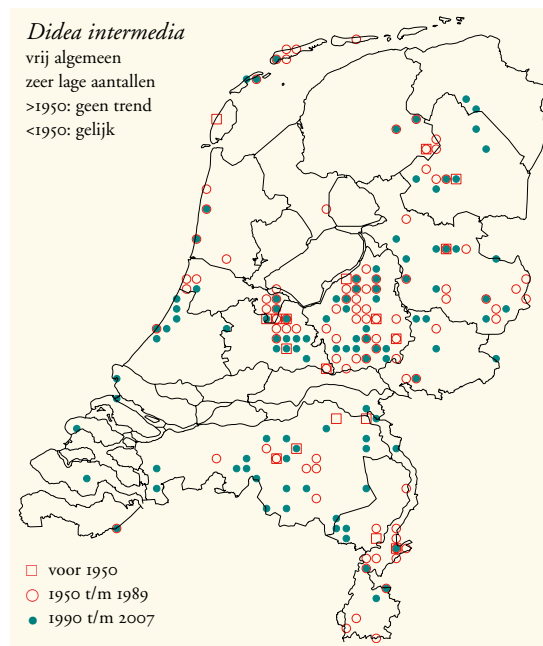
Gemiddeld de kleinste *Didea*. Achterlijfstekening geel. Te herkennen aan zwarte haltertjes, zwarte middenstreep op gezicht en gele tekening op rugplaatje 5. Lengte 7-12 mm.

Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van West-Europa tot in Oost-Siberië. In Europa van Noord-Scandinavië tot in berggebieden van Spanje, Italië en de Balkan.

Vrij algemeen in heel Nederland op de zandgronden, maar minder talrijk dan *D. fasciata*.

Aantal generaties onduidelijk.

Ecologie

Naald- en gemengd bos, zelden in loofbos. In de duinen ook in naaldbos waar verder weinig andere zweefvliegensoorten voorkomen.

De vliegen worden vaak langzaam vliegend boven kruiden of tussen struiken gezien. Mannetjes vertonen zweefgedrag op enkele meters hoogte nabij bomen. Bezoekt voornamelijk gele composieten (hoewel dit mogelijk komt doordat dit vaak de enige talrijke bloemen zijn in de habitat van de soort).

De larven zijn gevonden op zwarte den. Zij kruipen over de naalden en eten er bladluizen (EVENHUIS 1978). Overwinterende larven zijn in Tsjechië gevonden in de strooisellaag van een sparrenbos (KULA 1980).

Summary – Fairly common. No apparent trends. Coniferous and mixed forests, rarely in deciduous forest.

Doros Knotszweefvliegen

WR

Grote, opvallend zwart-felgele vliegen (14-16 mm) met knotsvormig achterlijf vanwege sterk ingesnoerd eerste segment.

Taxonomie en determinatie

Speight (1988b) behandelt de twee Europese soorten. De Nederlandse soort kan met alle gangbare literatuur op naam worden gebracht.

Verspreiding

Holarctisch. Er zijn drie palearctische soorten en een nearctische soort. In Europa komen twee soorten voor, in Nederland een (PECK 1988, SPEIGHT 1988B, VOCKEROTH & THOMPSON 1987).

Ecologie

Zie soorttekst.

Doros profuges Knotszweefvlieg

WR

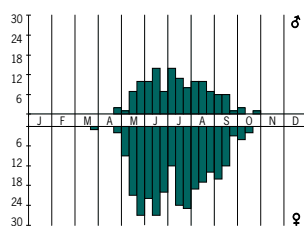
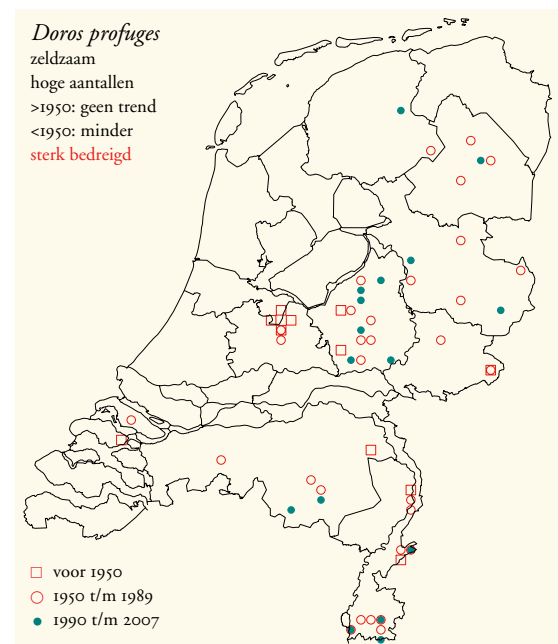
Grote, zwart-met-felgeel gekleurde soort met knotsvormig achterlijf. Borststukrug zwart met felgele biezen, achterlijf met brede vlekken op rugplaatje 2 en smalle banden op voorranden van rugplaatjes 3-4 en op achterrand van rugplaatje 4. De vleugelvoorrand is verdonkerd. Lengte 14-16 mm.

Lang is deze soort in Nederlandse en veel Europese literatuur vermeld als *Doros conopseus*. Deze soortnaam bleek een verbastering van *conopsoides* te zijn en had betrekking op *Ceriana conopsoides*. Er was dus één naam voor twee soorten en daarom moest er een andere naam voor de hier behandelde soort komen. Dit bleek de vijf jaar later beschreven *D. profuges* te zijn (THOMPSON ET AL. 1982).

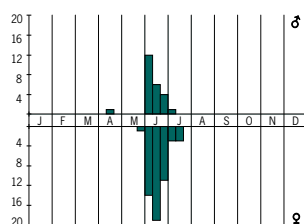
Verspreiding en vliegtijd

Palearctisch. Van Europa tot aan Japan. In Europa van Zuid-Noorwegen, Midden-Zweden en Zuid-Finland tot en met Spanje en van Ierland tot Europees-Rusland. In het hele areaal lokaal en zeldzaam.

In Nederland zeldzaam in binnenland en Zuid-Limburg. Het voorkomen fluctueert door de jaren heen sterk: er zijn relatief veel waarnemingen uit 1988-1994, maar daarna en daarvoor minder. Lokaal soms talrijk.

Didea intermedia

Doros profuges

Mannetje *Doros profuges*
op berkenblad.

Een generatie. In juni 1990 zijn op een dag in de Meinweg vijftig exemplaren waargenomen, terwijl op de dagen ervoor en erna maximaal tien exemplaren op een dag waargenomen werden en er een week later geen enkele meer vloog.

Ecologie

Bosranden of struiken op arme zandgrond, meestal op droge plekken, maar soms in vochtige of zelfs natte biotopen. Relatief veel waarnemingen komen uit struikgewas op overgangen tussen heide en (loof)bos.

Doros profuges vliegt traag tussen struikgewas, rust op bladeren en bezoekt bloemen van onder andere hazelaar, meidoorn en sporkehout. Vrouwtjes zitten op kniehoogte op bladeren van braam (PLANT 2000), mannetjes zweven in struikgewas op 1-2 meter hoogte. Volgens Plant (2000) is het een warmteminnende soort die alleen vliegt als de zon schijnt.

De pop is beschreven door Speight (1988b). De larve is nog niet bekend, maar omdat vrouwtjes in de buurt van nesten van de glanzende houtmier zijn waargenomen, veronderstellen men dat de larve in deze nesten leeft (PLANT 2000, SPEIGHT 1988b, 2003A). De verspreidingsgebieden van deze mier en *D. profuges* komen in Engeland echter niet overeen (PLANT 2000). Mogelijk zijn er dus nog andere gastheersoorten.

Summary – Very rare. Less common before 1950. Strongly threatened. Forest edges and shrubs on sandy, often dry soil, like transitional zones between forest and heathland.

Epistrophe Bandzweefvliegen

MR

Middelgrote tot grote vliegen (9-16 mm) met oranjegele vlekken en -banden op het verder zwarte achterlijf. Lijken op *Syrphus*-soorten, maar het borststuk glimt sterker en de kleur van de achterlijfstekening neigt meer naar oranje.

Taxonomie en determinatie

De taxonomie van verschillende soorten was onduidelijk tot de publicatie van Doczkal & Schmid (1994). Soms wordt *Epistrophella euchroma* ook tot *Epistrophe* gerekend.

Verspreiding

Holarctisch en oriëntaals. In Europa komen tien soorten voor, waarvan er negen uit Nederland bekend zijn. De faunistiek en ecologie van de Nederlandse soorten worden besproken door Reemer (1999).

Ecologie

De vliegen zijn veel op bloemen te vinden. Voor zover bekend eten de larven van alle soorten bladluizen. Alle soorten hebben een generatie per jaar. De volgroeide larven (hoofdstuk 4, fig. 5) hebben een obligate diapauze.